

скочиха на крака и го заобиколиха с весели приветствия. Асен целуна ръка на архиепископа и седна до него край огнището. Слабото му тяло се изгуби в огромния дъбов стол, украсен с изкусна резба. Столниците наляха отново вино в купите, и гостите пиха наздравица за младенеца. След това всички ^{отново} ~~се~~ пръснаха ~~се~~ из стаята, за да продължат прекъснатите разговори.

Червеникавото сияние на жеравата се смесваше с бледата светлина, която се цедеше през мътното стъкло на прозорчето и покриваше лицата на мъжете с топли розови сенки. Всеки различно тълкуваше думите на император Фридрих, даваше мнения, съвети, вечаеше, - сръбваше майко от купата си - и пак започваше отново. Защото всички разговори се въртаха като в омагьосан кръг, само около царския заложник. Да не беше Иваница пленник във Визанс! Но никой не дръзваше първи да предложи скъпата жертва. Асен сам трябваше да реши...

В това време ^{на} горе, при родилката, се бяха събрали най-знатните търновски госпожи. Широката ^{на} южна стая, с низък дървен таван и издълбани в стените пейки, бѣше препълнена с баячки, стари жени и прислужници, които разнасяха на гостенките сладки, медовина и сушени зарзали. Върху ^{на} ниска, широка постеля, покрита с бяло копринено платно, лежеше царицата - малко бледа и морна - с радостна усмивка на устата. Свекърва ѝ показваше на всяка гостенка новородения младенец и нежно допираше старческите си сѣрчкани устни до тъмноалените детски бузки.

- У нас, - разправяше Зоя, - когато Августата разбере, че е дошъл часа, я завеждат в една стая, която цялата е покрита с червен порфир и златна мозайка. Там, върху скъпоценно императорско легло от диосфир, сребро и злато, тя се освобождава. Всички деца, родени в порфирната стая, се наричат порфирородени.